

Rozhodnutí Krajského soudu v Košicích ze dne 13.03.1963, sp. zn. 10 Co 46/63, ECLI:CZ:KSKE:1963:10.CO.46.1963.1

Číslo: 57/1963

Právní věta:

Pre zastupovanie vo veciach podľa oddielu I. zák. č. 150/1961 Zb. platí sadzba pol. 16 adv. tarifu, a to aj v prípade, že nárok uplatňujú pozostalí po poškodenom.

Soud: Krajský soud v Košicích

Datum rozhodnutí: 13.03.1963

Spisová značka: 10 Co 46/63

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odměna advokáta

Předpisy: 265/1949 Sb. § 61

§ 63

§ 66

§ 68 142/1950 Sb. § 263 150/1961 Sb. § 31 7/1962 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresný súd v Košiciach vyhovel žalobe na zaplatenie jednorázového odškodného vdovy a maloletých detí po nebohom zamestnanci, ktorý utrpel smrteľný pracovný úraz. Z titulu trov právneho zastúpenia žalobcov bol žalovaný podnik uznaný povinným zaplatiť sumu 1481 Kčs (podľa sadzby pol. 16 advokátskeho tarifu).

Proti útratovej časti rozsudku okresného súdu podali žalobcovia sťažnosť s návrhom na čiastočnú zmenu tohto rozsudku tak, aby bol žalovaný povinný zaplatiť z titulu trov právneho zastúpenia žalobcov namiesto 1481 Kčs sumu 1806 Kčs.

Krajský súd v Košiciach rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Odôvodnenie:

Predmetom konania je uplatňovanie jednorázového odškodneného podľa § 10 zák. č. 150/1961 Zb. v sume po 5000 Kčs za každé dieťa a 3000 Kčs pre vdovu po nebohom zamestnancovi žalovaného podniku, ktorý utrpel pracovný úraz. Tento nárok žalobcov sa odvozuje z poškodenia na zdraví

spôsobeného pracovným úrazom, následkom ktorého poškodený zomrel. Ide teda o nárok pozostalých po neb. poškodenom, ktorého základ vzniká z pracovného pomeru.

Podľa názoru krajského súdu pri uplatnení takéhoto nároku prislúcha advokátovi žalobcov odmena podľa čl. II. ods. 3 pol. 16 sadzobníka advokátskych odmien (nariadenie Min. sprav. č. 115/1951 Zb.) a nie podľa čl. II ods. 2 pol. 17, ako sa mýlne domnievajú žalobcovia a právny zástupca, ktorý ich v spore zastupoval.

Zvýhodnená sadzba pod pol. 16 uvedená, ktorá platí i pre konanie vo veciach pracovných, je daná so zreteľom na osoby – účastníkov konania, o ktorých ide. Ak teda je uplatnený nárok podľa oddielu I. zák. č. 150/1961 Zb., ide tu o vec pracovnú v zmysle ustanovenia položky 16, a preto je potrebné použiť tu uvedenej sadzby.

Okolnosť, že jednorázové úrazové odškodnenie uplatňujú pozostalí, ktorým tento nárok podľa zákona prislúcha, nemôže založiť oprávnenosť na odmeňovanie hlavných úkonov podľa sadzby uvedenej pod položkou 17 (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu 2 Ec 361/56, podľa ktorého nárok na vrátenie preplatenej mzdy je nárokom z pracovného pomeru, aj keď sa uplatňuje oproti dedičom býv. zamestnanca).

V zmysle ustanovenia § 3 a 4 nar. Min. spravodlivosti č. 115/1951 Zb. odmena sa určuje podľa druhu veci, ktorej sa úkon týka a vo veciach v sadzobníku uvedených náleží odmena určená v sadzobníku za tie isté alebo obdobné úkony vo veciach podobného druhu.

V danom prípade je nesporné, že ide o uplatňovanie peňažných nárokov, ktoré sa týkajú veci z pracovného pomeru a sú odvodzované z poškodenia na zdraví zomrelého poškodeného, ktoré vzniklo pracovným úrazom.

Zrejmé je teda, že ide o vec z pracovného pomeru, nanejvýš o vec podobného druhu, a ide teda o obdobu, na ktorú v otázke odmeňovania plne dopadá čl. II. ods. 3 pol. 16 sadzobníka advokátskych odmien.

Podľa toho prislúcha advokátovi žalobníčiek za jeden hlavný úkon odmena najviac vo výške 100 Kčs.

Pri spoločnom zastúpení viac osôb náleží podľa § 7 nariadenia Min. sprav. č. 115/1951 Zb. za zastúpenie druhej a ďalšej osoby po jednej tretine odmeny (za samostatné zastúpenie) tak, aby súčet neprevýšil dvojnásobok najvyššej odmeny, t. j. obnos 200 Kčs.

V súdnej veci právne zastúpenie sa týkalo 7 osôb, teda za jeden úkon podľa vyššie uvedeného patrí odmena 200 Kčs.

Boli vykonané tri hlavné úkony, a tak odmena nedosahuje ani tej sumy, ktorú súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ustálil.

Odhliadnúc však od toho, že výpočet priznaných trov konania nie je správny, nebolo možno ho meniť, pretože žalovaný opravný prostriedok proti nemu nepodal. Stal sa tak výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania právoplatným.

Z toho, čo bolo uvedené, vyplýva, že sťažnosť žalobníčiek nie je dôvodná. Pokiaľ sa preto domáhali v sťažnosti zvýšenia trov z titulu právneho zastúpenia, nebolo možné tejto vyhovieť.

Bolo treba preto útratovú časť rozsudku súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdiť.

Krajský súd inak per analogiam poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu pod 1 Ec 169/59, ktoré

rieši otázku osobného oslobodenia podľa § 10 ods. 1 písm. d) zák. č. 173/1950 Zb. v znení zákona č. 10/1959 Zb. v tom zmysle, že osobné oslobodenie sa vzťahuje aj na pozostalých po nebohom poškodenom. Hoci sa tu rieši v podstate iná otázka, rieši sa ale na základe tej zásady, že sa rozlišuje nárok poškodeného od nároku pozostalých. Rieši sa teda práve na zásade jednotnosti nároku.

Aj z uvedeného možno teda vyvodiť záver, že i pri uplatnení nároku pozostalých ide vlastne o jednotný nárok, ktorý sa odvodzuje z toho istého základu, z ktorého prislúcha nárok poškodeným.